

עין משפט ונר מצוה

בז א מיי פ"ח מהל' מורות ה' ב סמג עשן קפי:
בז ב מיי ש פ"ב הל' ח סמג לאון כז:
ג טוש"ע יוד"ס סי ריע סעי' ג:
נד מיי שט פ"ב הל' א ב:
זו ה מיי פ"א מהל' נדרים א' כב סמג לאון רמב טוש"ע יוד"ס יו סעי' א:

מוסף רש"י

ואם גילה על אחת משלשתן יצא. חטאת או עולה או שלמים. ד' קרבנות מכויין זו ואחתיין כספיי ידו כד ואחרי ושתה הטור י"ן. אחר מנשה ויחיד (וערכו באו ובעי"ז וזבחים נו. עי"ש).

תוספות

ובי גילה על אחת משלשתן יצא. כי מור היה לענין שמנאי ג' קרבנות חטאת ועולה ושלמים ואלא לענין שהיא מותר ביין ולא לעבור משום כל חטאת קמ"ל:
באי חרישו דאין מתפייס בנדר. דמרי הו' מין מנילל חייב להביא קרבן. והרי חטאת חלב לבפירה קאתי. ופיך כל חטאת אכל מור לא לבפירה קאתי. ולכן ליכא כל תאחר:
והרי חטאת יולדת. ונמנעת ליה דלחלף ככלל שאר חטאות מימא תיקשי לך אמאי אלגנריך היקשא לקריב יחיד דלמיה ככלל שאר חטאות:
הריא קא שריא ליה לביביל בקרישע. ע"ז:
דמור מין שרי ליה (ומי' לשמות ביין אין זה מזה אכל ללכול בקדשים מזה האר דכתיב ואללו אכלו שאר סופר כסם הלבן שרי היה:
למה ל' היקשא. אכל בעלי בני כל תאחר לא פריך דאין עושין מן הדין אכל לא מלי למימר בני כל יחל דלמי כזה מליני דלא שייך נמי האל דעמאח דמפר נדר משום עיני נפש גס מנירות ומי יד עיני נפש:
נדרים לית ליה קיצותא. ונדרים כי נדר סתם לעולם הוא אכל מורות איתא דקטנ מורות שלשים יום קמ"ל דהך עיני נפש ומיפרי' אבי' שמואל:
בבולן עד שיאמר בו'. פירוש מודרני ממך לאו כלום לחודיה אכל שאני אוכל לחודיה ודאי אסור ומתני' פירוש קמפרסו לאי מודרני ממך באומר שאני אוכל לך:
מיתבי' מודרני

ד:

ר"ן

קשריה לה למיכל בקדשים. כדכתיב וכפר עליה הכהן וטהרה^(ה) ואכילת קדשים מזהו היא כגון אכילת פסחים דהאשה נמי מחייבא:
סימי כמה מלינו מנדרים א'. הא דלקשי הכא גבי הפרה ולא אקשי לעיל גבי ידות הך פירכא ממשו דידות למלקות נמי מייתי להו' ואין עושין מן

הדין אכל גבי הפרה שייך למפרכך

חיתי כמה מלינו:
משום דליס ליה קילוסא. הילכך דין הוא שיפר שלא תנטער בזבית עולמית. וכי מימא כיון דמירות חית ליה קילוסא נקיש נמי נדרים למירות ומימא סתם נדרים שלשים יום לימא דלשון נדר כולל נדרי הקדש ונדרי איסור וכיון דנדרי הקדש לית להו קילוסא שהמקדש כזהה למזבח קדשה עולמית נדרי איסור נמי דכוותיהו דשפיר דמי דלקושי נדרים להדדי:
כגולן עד שיאמר שאני אוכל. כגולן דהיינו מודרני מופרשי מרוחקי דמתני' עד שיאמר וכו' כלומר דמתני' חדא קמני ושאני אוכל אמודרני מופרשני קאי דאי לא היה לא משמע איסור כלל ואפי' יד שאניו מוכיח לא הוי:
מיסיני מודר אני ממך וכו'. בשלמא מתני' לא קשיא עליה דשמואל דכיון דלא תני זה אלא חד אסור איכא למימר דסיפא פירושא דרישא אכל דביימא דקמני אסור אסור משמע ליה דמילי קמני דלא לא לא לימא אסור עד סיפא. ומתכן ה"ק דג"א ומש"ה שייך למיתני אסור באמנע דכריו. ולקמן פריך א"כ אסור דסיפא למה ל' וזדיון הוא דליקשי ליה הכי מיד אלא דעדיפא מיימא מקשה ליה לפוס סברא דמקשה:
וסמניא איפכא. הך דביימא לאו סיפא דכריימא דלעיל הוא דא"כ הוה ליה למימר והא קמני סיפא:
מודרני ממך וכו' הרי זה אסור. וליכא למימר דסיפא פירושא דרישא וזד"א קמני דומיא דלידך דבשאי אוכל לך

ליכא מאן דפליג דמיתסר:
סיי הכי וכבר אמר. כלומר וקמ"ל דע"ג דכבר אמר מודרני ממך פריך דאין לומר דאמר דא"כ שני הא' תנא ונקט מודרני כסיפא כי היכי דלא נטעי למימר דחדא קמני וזב"א קמני ואע"ג דלידך תנא לא חש דנטעי בהכי הא' תנא רנה לבאר יותר אלא אי אמרת דחדא מילתא קמני הוה ליה להאי תנא נמי למיתני כאידך תנא וטפי שייך למתני דז"א מלמתני וכבר אמר:
ועוד אסור אסור ל"ל למסני. כלומר אסור דסיפא קשיא ליה:
אלא ה"ק שמואל. דודאי שמואל גופיה מודה דהך מתנייתא מילי מילי קמני דבכל חד מתסר אלא מיהו קאמר דמתני' חדא קמני דאין מילי מילי קמני היכי מני כדא אסור דלא שו' דבמודרני ממך שניהם אסורין ובשאי אוכל לך הוא אסור ותצירו מותר בשלמא ממנייתא קמני אסור אסור ומשמע שפיר כל חד וחד כדנייה אלא מתני' אי מילי מילי נמי קמני אסור אסור ה"ל למתני אלא ודאי חדא קמני והוא אסור ותצירו מותר ומש"ה קאמר דהאי דינא לימא אלא באומר נמי שאני אוכל לך אכל מודרני ממך ממך שניהם אסורין. ואיכא למידק לפוס דלכילנא קאמר אי"כ מאי לישנא דשאני אוכל לך אוכל לך הוה ליה למימר אלא ודאי כיון דקאמר שאני ה"ק מה שאני אוכל משלך יאה אי זה דבר ודאי וכו' קונס ומשום האי טעמא נמי ליכא לאקשווי אמאי אמרינן דהוי יד לנדר ולא אמרינן דלמיו יד לשבועה משום דשאני משמע שהוא מזכיר הספק דהיינו מה שיאכל וכי האי גוונא שייך בנדר ולא שייך בשבועה. וא"ת מינא למאן דגריס במתני' שאני בלא יו"ד אכל למאן דגריס שאני ביו"ד קשיא דאי לא הזכיר קונס נימא דיד הוא לשבועה ולא לנדר דהאי לישנא דשבועה מיסר נפשיה אחפלא ואי בשזהזכיר קונס נדר הוא ולא יד ויחיי מני ליה גבי ידות. יס לומר לעולם בשזהזכיר קונס ואפילו הכי כיון דאמר ליה בלשון שבועה דהיינו שאניי דהוא מיסר נפשיה אחפלא הוה ליה יד לנדר ולא נדר גמור דנדר שאמרו בלשון שבועה הכי דיניה וכמו שכתבתי למעלה (ב: ד"ה אידיו):

כל כנויי פרק ראשון נדרים

רש"י

מסורת הש"ס

שאם גילה על אחת משלשסן. דמיר חייב שלש קרבנות עולה חטאת ושלמים כדכתיב והקריב את קרבנו לה' כבש בן שנמו ממס וגו' (במדבר ו') ואם לא הביא אלא חטאת מגלה עליו ויינינו חידוש משא"כ בשאר קרבנות ולכחי אימא אינו עובר בכל תאחר קמ"ל:
ואז"א מאי חידושיה דאין

מספסו בנדר. כדאמרינן לעיל דאי אמר הכי עלי חטאת מיר לא מתפסי ליה:
איפא לכפרה. דהאי צריך כפרה משום חלב שאלל וכיון דלכפרה קא אמי קאי בכל תאחר אכל מיר לא עביד שום חטא דליצעי כפרה:
סימי כמה מלינו. בנדרים אכ אז מיפר:
אכל גבי מירוס דליס ליה קילוסא. דכיון דלא מיתסר אלא עד אותו זמן ימתין עד לזמן ולא ליעבור ליה קא משמע לן היקשא דלהיקשא ליכא למיפרכ כמו כמה מלינו:
אמר שמואל כגולן. בכל הני דקמני במתני' מודר אני ממך מופרשני ממך וכו' לא הוי נדר ועד שיאמר שאני אוכל לך לא מיתסר באומר (א' דכר:
הכי קמני. כלומר חסורוי מיחסרא:
כמה דכרים אמוריס. דאסור כי אמר מודר אני באומר נמי שאני אוכל לך:
וסמניא איפכא. דלא מציא אמרת דז"א:
סיי הכי. דהכי קמני שאני אוכל לך ושאני טועם וכבר אמר מעיקרא מודרני ממך אסור אכל אמר שאני אוכל לך בלכד או מודרני ממך אינו אסור אא"כ אמר לתרייהו דהיינו נדר גמור:
אי הכי היינו נמי רישא. דקמני מודרני ממך דכרייתא קמא:
ועוד. אי הכי הוה כדמלתא מרי וימני אסור למה לי למיתני:
אלא. הכי אמר שמואל טעמא דאמר נמי שאני אוכל לך הוא טעמא דאמר דאסור דקמני אסור:
אכל

אכל אמר מודרני ממך פריך למה שאני אוכל לך דאי לא לא ראש' דאין לומר דאמר מודרני ממך קאי לה רישא כלומר ראשונה. והכי פירושא אי אמרת בשלמא דבמודרני בלחוד אסור משו"ה שני הא' תנא ונקט מודרני כסיפא כי היכי דלא נטעי למימר דחדא קמני וזב"א קמני ואע"ג דלידך תנא לא חש דנטעי בהכי הא' תנא רנה לבאר יותר אלא אי אמרת דחדא מילתא קמני הוה ליה להאי תנא נמי למיתני כאידך תנא וטפי שייך למתני דז"א מלמתני וכבר אמר:
ועוד אסור אסור ל"ל למסני. כלומר אסור דסיפא קשיא ליה:
אלא ה"ק שמואל. דודאי שמואל גופיה מודה דהך מתנייתא מילי מילי קמני דבכל חד מתסר אלא מיהו קאמר דמתני' חדא קמני דאין מילי מילי קמני היכי מני כדא אסור דלא שו' דבמודרני ממך שניהם אסורין ובשאי אוכל לך הוא אסור ותצירו מותר בשלמא ממנייתא קמני אסור אסור ומשמע שפיר כל חד וחד כדנייה אלא מתני' אי מילי מילי נמי קמני אסור אסור ה"ל למתני אלא ודאי חדא קמני והוא אסור ותצירו מותר ומש"ה קאמר דהאי דינא לימא אלא באומר נמי שאני אוכל לך אכל מודרני ממך ממך שניהם אסורין. ואיכא למידק לפוס דלכילנא קאמר אי"כ מאי לישנא דשאני אוכל לך אוכל לך הוה ליה למימר אלא ודאי כיון דקאמר שאני ה"ק מה שאני אוכל משלך יאה אי זה דבר ודאי וכו' קונס ומשום האי טעמא נמי ליכא לאקשווי אמאי אמרינן דהוי יד לנדר ולא אמרינן דלמיו יד לשבועה משום דשאני משמע שהוא מזכיר הספק דהיינו מה שיאכל וכי האי גוונא שייך בנדר ולא שייך בשבועה. וא"ת מינא למאן דגריס במתני' שאני בלא יו"ד אכל למאן דגריס שאני ביו"ד קשיא דאי לא הזכיר קונס נימא דיד הוא לשבועה ולא לנדר דהאי לישנא דשבועה מיסר נפשיה אחפלא ואי בשזהזכיר קונס נדר הוא ולא יד ויחיי מני ליה גבי ידות. יס לומר לעולם בשזהזכיר קונס ואפילו הכי כיון דאמר ליה בלשון שבועה דהיינו שאניי דהוא מיסר נפשיה אחפלא הוה ליה יד לנדר ולא נדר גמור דנדר שאמרו בלשון שבועה הכי דיניה וכמו שכתבתי למעלה (ב: ד"ה אידיו):

דאמר

תריי נזירות בבח מצינו. מנדרים האי מה מלינו לאו דוקא אלא חלל בנזירות היינו נדרי עניי נפש עלמן:
ומשני דילמא נזירת הסבוב היא דדוקא גבי נדרים דלית להו קילוסא ואם קבע זמן אסור עד שיגיע הזמן ואם כפתם אסור לעולם והקפידה תורה שלא מתנהג על כעלה:
שאני אוכל לך. כלומר בקונס יאה עלי מה שאוכל לך וי"ג שאני אוכל לך שאין לנדר מקום לחול עליו:
בבולן עד שיאמר שאני אוכל לך בו. בכל ג' לשונות האמורין דברשא אס אמר אחד מהם אינו כלום עד שיאמר שם אחד מהם שאני אוכל לך או שאני טועם לך ומיהו שאני אוכל שאני טועם לחודיה מודה שמואל דאסור והאי דנקט הני שלשה לשונות דרישא לאשמעתינן דאין מעילוס בלא שאני אוכל שאני טועם:
מיתבי' מודרני בוכך מופרשני בוכך בו'. מבכרייתא קא פריך משום דקמני בה מרי וימני הרי זה אסור והאה קא משני דג"א קמני:
ופריך והתניא איפכא. מללא קאמר והתניא סיפא מכלל דכרייתא אחריני היא ובהך כרייתא לא שייך לטעוי דג"א כיון דקמני ברשא שאני אוכל לך ותיק לטעוי וכבר אמר מודרני ממך לא אמר כלום עד שיאמר שאני אוכל ומיהו אם אמר שאני אוכל לחודיה אסור:
אי הכי היינו רישא. כלומר היינו כרייתא קמייתא ואמאי שני לשונות מלי' כרייתא בלשון דג"א אלא ש"מ לימא דשמואל ובמודרני ממך חטלה לחודיה מיתסר ולהכי שאלו באומרנו כדי שלא מוכל לפרשה בלשון דג"א ועוד כיון דבכל חדא לחודא מיתסר אין קפידא היך שאלם ועוד משום דבמודרני ממך אסור ואפילו הכאה שאלה באומרנו להסיף איסור הגאה:
ועוד אסור אסור למה לי. אי קמייתא ואכתרייתא קא פריך:

וכא ללא מני שניהם אסורים משום דתנא כרישא שאני טועם לך דאי אינו אסור אלא מודר:

(א) [מיר כח: מה. וזכיה נה. חמסות ה. ערכין כה.],
(ב) [מיר ה. וסם סמלן],
(ג) [ני מוס' מו"ק כב: ד"ה]
ולשמות ומוס' מסורות לא:
ד"ה אם קו, ד' ונקיפה יב',
(ה) ע"ש פתרי' א"ה,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר שמואל וכו' באומר נדר סע"ד:

גליון הש"ס

גב' והרי חטאת יולדת לא אחיא לבפירה. מזהו לי מהיכן פסויו יותר חטאת יולדת מחטאתו וכן וכו' דהייט אמריס דחטאת מיר אינו בכל תאחר כיון דלא מתפסי בנדר וקרא דכי דרשנו לא חייבי בכל חטאות אלא בחטאות חלב ה"נ לא היינו מוקרינן לקרא בחטאת יולדת והיינו אמריס בחמת דחטאת יולדת ליכא כל תאחר אלא לבתר דדרשה מיקשא דבמתנת מיר איכא ב"ת ה"נ בחטאת יולדת וי"ע:
שם משום דלא אית ליה קיצותא. עיין לקמן דף כ ע"א מד"ה מי שער:
שם ועוד אסור אסור לב"א. עיין בנדרות לא ע"כ מד"ה אי"כ בהר"ן וי' תיבה בפה מצינו. משום דידות לבלקות. ע' לקמן דף ו' בשרן' וי' מזה היה ר"ע:
בא"ד ואין עונשין מן הדיו. עיין מ"ל פ"ב ה"ז מהל' נזירות:

הגהות מור"ב רנשבורג

(א) בהר"ן ד"ה מימי כמה מלינו וכו'. ר"כ מנזאר דמיר דלמי מליני אין לקוין עליו נדס בזה אמרינן אין עושין מן הדין ובמתנוי ומספקין בזה המשנה למלך ואחרונים הגלים אחרי:

פירוש הרא"ש

ואם גילה על אחת משלשתן יצא. ומותר לשמות יין וליטמא למתס ושלס קרבנותיו ומשנה היא בפ' ג' מינין (ד' מהל' חלב אריא לבפירה. ועל איסור כפרתו כליו הוא שיעבור בכל תאחר:
קא שריא לה לביביל דבריש. שאכילת קדשים מזהו היא דכתיב ואללו אומס אשר כפר נטס ועוד שלא יצאו לידו נותר:

מסורת הש"ס

(א) לקמן מז: [ציצה לט.],

רעז"י

אבל אמר מורדני הימך לאור. דלך אמר שאני אוכל לך: שניין אסורין. דכיון דלאמר וי שאני אוכל לך משמע דלאסר נפשיה בלבד שאינו אוכל מחבירו אבל כי אמר מורדני הימך סתם משמע דמדיר גמי חבירו מיניה מכל וכל: אפ. בפי השותפין (לקמן c. m): הריני עליך חרם המורד אסור. והא הכא דלא אמר שאני אוכל לך חרם ולא הוי אסור אלמ המורד ולא שניין: כגון וי דמפריש. בזהדיא אבל את עלי לא: אל סתמא. דלא פריש ואת עלי לא מתי שניה אסורין: דיון הוא דשניין אסורין. דלאמר בפירוש הריני עליך ואת עלי אבל סתמא דלאמר הריני עליך ולא אמר ואת עלי לא הוו שניין אסורין אלך חד בלבד: הוא הכי איסורא אמר ר' יוסי ב'ר' חנינא וי מורדני ממך דאסור אסור וכו'. דהיינו כמתניתין הריני עליך חרם וכו': והא משני' מורדני הימך. חרם ואוקמא דאסורא דלאמר בכולן עס כל אחד ואחד שאני אוכל דלהכי אסור אסור ופרישו מותר אבל אמר

אבל אמר מורדני הימך לחוריה שניתן אסורין
כ' הא דאמר ר' יוסי בר' חנינא מורדני הימך
שניתן אסורין⁶ תנן הריני עלך חרם המורד
אסור אבל מדיד לא כנון דפריש ואת עלי לא
את עלי חרם הנודר אסור אבל מודר לא כנון
דפריש ואנא עלך לא אבל סתמא מאי שניתן
אסורים הא מדקתני סיפא הריני עלך ואת
עלי שניתן אסורין הדין הוא דשניהם אסורין
הא סתמא הוא אסור וחברו מותר אלא הכי
אתמר דר' יוסי בר' חנינא מודר אני לך
שניהם אסורין מורדני הימך הוא אסור וחברו
מותר והא מתניתין דקתני הימך ואוקימנא
למתניתין לשמואל בכולן עד שיאמר ששני
טועם לך ושאני אוכל לך הוא דאסור
וחברו מותר אבל במורדני הימך שניהם
אסורין אלא מעיקרא דשמואל הכי איתמר
טעמא דאמר שאני אוכל לך ושאני טועם
לך הוא דאין הוא אסור אלא באכילה הא
מורדני ממך אסור אפילו כהנאה אי הכי
לימא שמואל הכי ואם לא אמר⁶ אלא
שאני אוכל לך ושאני טועם לך אין אסור
אלא באכילה אלא הכי איתמר טעמא דאמר
שאני אוכל לך ושאני טועם לך הוא דאסור
אבל אמר מורדני הימך לא משמע דאמר
אסור מאי טעמא מודר אני ממך אלא
משתעינא בהדך משמע מופרשני ממך דלא
עבידנא עמך משא ומתן משמע מרוחקני
ממך דלא קאימנא בר' אמות דילך משמע
לימא

דאָמער מודער אזוי ממך אדיוצוריע קאָמער דלאַ מיטשעני צהדיה
אזל לאַ למיכל מינייה וכן כי אָמער מופרשני ממך דלאַ אָמער
שאני אָולל דדילנאָל ממשאָל ומתן קא פריש מינייה מרוחאָני ממך
נמי דלאַ ליקרב צארבע אָמות דיליה משמע ולא דמדיר מאָלילנו:
לימא

שמואל הכי אם לא אמר שאני אוכל כך חסור אפינו בנפח. כלומר
אדרבה אי לא אמר הכי מיתסר טפי והוא ליה לפרושי ולמימר הכי
דדוה ליה לאקשויי הכי אלא דעדיפא מינה אקשי ליה לומר דע
אסר טעמא דאמר וכו'. כלומר לעולם דאמריין מעיקרא דכי לא

[illegible]

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ז

וַיֹּסֶף בְּר' חִינָה מוֹדֵרֵי הַיָּמָן שְׂנֵינָם אֶסְרוּ. וְהָרֶחֶק
 דִּהְיָט מִשּׁוֹם דְּמִשְׁמַע מוֹדֵר אֵינִי וְכִסְרִי מִמֶּנּוּ וּמִנְסִיךְ
 הַיֶּלֶךְ כִּיּוֹן דְּכַלְל אֵי הוּא נְכִסִּים עַל כְּרַחֲמֵי צִדְקָא וְנִי אֶסְרוּ צו
 דִּהְיָ לֹא נְכִסִּים לֹא צִי אֲתַחְזִיק מִמֶּנּוּ: עֵינֵהוּ: טָן הִרְיֵי עֲלֵי
 חֶרֶם הַמּוֹדֵר אֶסְרוּ אֶכֶל הַמִּדֵּי לֹא.

[illegible]

דרש'א לאו דווקא דה"ה בלך דכיון
 דמסיים מילתיה ואמר שאני אוכל
 אפילו אי אכר כן לא משמע דשהיה
 אסורין אלל דהוא אסור ותצירו
 מותר ומש"ה אכמר שמואל לא
 דמקמי תנן דבמזדונין ציון אכר
 הימך תנן שאמר כן הוא אסור
 ותצירו מותר דווקא כשאמר שאני
 אוכל ושאיני טועם אכל אי לא אמר
 הכי לא שוו הימך ולך בדלך שניהם
 אסורין: והא משנתיין הימך קסמי.
 כלומר דהש"ס לא יחלף בזה דהיינו
 דהא מתנינן הימך תנן ואש"ה דודאי
 קושטא אכמר שמואל דלחנא דמתני'
 לא שמי ליה ציון הימך ולך כיון
 דמסיים זה שאני אוכל כן מ"מ לא
 מילתיה דמשמע דקאי אלשנא דתנא
 וכו' ואמר דשהיה אסורין. כך נראה
 דבעיני: אלל מעיקרא דשמואל הכי
 אסור אפילו בהנאה. כלומר ידיים
 שאלין מוכיחות הויין ידיים
 ומשום הכי אסור אפילו בהנאה: הכי
 גרסין אי הכי לימא
 אכמר שמואל עד שיאמר דמשמע דאי
 לא אמר הכי לא מיתסר
 צדקין הוא דלעיל גמי כי קאמרין
 דבמזדונין לחודיה שניהם אסורים
 דאין ליהמי. ואיכא נוסחא אחרתיה
 הכא ולא מזורא: אלל הכי
 שאוכל כן מותר וטעמא משום
 דלא משמע דאמר אסור ליה ליה

[illegible]

שאתי אוכלת קץ שאני טועם קץ אסור אפי' בהגאָה: אבל אמר מוֹדֵרִי בִּמְדָּר לֹא. משמע דל

עין משפט
נר מצוה

יח א מיי פ"א מהל'
נדריס הל' כג סמג
לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי'
רו סעי' א ב וע"ש:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות

[illegible]

שמואל וכוּן אָסור דגהלא
 אפ"ן בהנאה. דלישנא עד
 ימי חמור טפי ויש ספרים
 ו"ה דלעיל דשמואל קאמר
 דים: אלא הכי איתמר.
 נר וקשה מצרייתא דלעיל
 לומר תנאי היא דצרייתא
 ומר לא הוין דים:

אָס אַסאָר מ'איז געמאכט דינאמא
היינט לאסאָר דאָס מלאסאָר
אָסאָר האט מלאסאָר דאָס:

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

וַיֹּאמֶר אֲמִי פֶּה מַה־לִּי
 גִּירוּשִׁין הֵלֵךְ דּוֹפֵד
 הִלֵּכֶה יִיב סָמֹג עֵשֶׂן
 טוֹשֵׁעַ אֲהֵעַ סִי קִט
 סֵעִי מֵאֵל
 בִּי בִי מִי פֶּה מַה־לִּי
 נִדְרִים הִלֵּכֶה כֵּן סָמֹג
 לְאֹחָן רִמְזַ טוֹשֵׁעַ יִיב סִי
 וְ סֵעִי אֵל
 וַיֹּאמֶר אֲמִי פֶּה מַה־לִּי גִירוּשִׁין
 הֵלֵךְ יִב טוֹשֵׁעַ אֲהֵעַ סִי
 קִט סֵעִי ט יֵאֵל יִב
 מִגֵּמֶהֱ:

[illegible]

גמלי לא הו'. ואיכא מאן דאמר דממדרני
הימך פאילו לשמואל אסור לאשטעווי
בצהדיה ובמורשתי למעבד משא ומתן
בצהדיה ובמורשתי לבקיש גד' אמות
דיליה והיינו אסור דבתיקא ושמואל
לאכיליה קאי לומר דלא מתסר באכילה
עד שיאמר שאני אורכ לך שאני טועם
לך: לימא קסבר שמואל און איין
שמואל מוקי לה למתני' כר' יהודה.
כנלומר אין ודאי הכי סבירא ליה
לגשמואל דמוקי למתני' כר' יהודה:
גופו גט גט הכי את מוטרם לנל
אדאם. ולא דריך למכתב דין דכלל
דין משמע דגרידא גניטא מנרש לה
ואיחיהו הוא דקמנרש לה ידידים שאין
היינו ממוכסות היין ידים: כר' יהודה
אומר דין וכו'. דאי לא כמזב דין
בדבורא גרידא לה דלנקמן. ומדאמרינן
לימא קסבר שמואל משמע ודאי
ליסקבירא ליה לשמואל גופיה הכי דלאו
לפרשוי מתני' בלמוד חתא. וכ"ס א"כ
הכי מתקשין ואמאי דחיק שמואל
ומיחיה לה למתני' כר' יהודה? וינמא

דמשום דהכי כ"ל לאו קושיא היא דאי לאו דדייק שמואל ממנתי
לדקדקושי (דף ה:) דשמואל גופיה הכי כ"ל דלמרינן התם האומר לא
היה את מגורשת הרי את מותרת לכל אדם הרי זו מגורשת ומקשה
מנדקאמר הרי זו מקודשת אע"ג דלא אמר לי והתנן האומר אחא ה
מיר עובר לפניו דשמע דהא לאו הוה לו דים שאין מורי
סור לדיס אפינן מוכיחות לא הוי דים. וי"ל ואיכא לאקשוי שדא
שיינא מקום האיש וכו' אמר שמואל וצריך שינא מקום הרי את
י"ל דילמא שמואל סבירא ליה דאפילו למ"ד דים שאין מוכיחות
לדום מגרש אשת חבירו דלמרינן לקמן בשמעתי (ו.) מדע קל דה
וכו' וכן בגרושין הרי את מגורשת וכו' שני ליה הכא בצמי עסקינן
אלא שני הוי מדי וזה ליה לממר בגרושין נמי דלמר לא ממני אלמ
מנא הוה ודיס מוכיחות ובי אמרינן התם וכן בגרושין לאו לעינן
למי אישך אשוינא ודאימא התם. אי"נ י"ל דשמואל אפילו בגרושין
בגרושין דלמר ממני אלמ דנקט חדא דהיינו רישא וה"ה לסיפא
לעיוילי ופשיה התם בצלוגתא דר' יהודה ורבנן וקטן אליבא דר"ע
גופיה דסבר דהו כותיה צריך שינא אף מקום דים: אמר רב
נא בלא קל לה שמע' ידיס שאין מוכיחות הוין דים: דלע"ג ר' זכא
אורבא בלא קל דים שאינן מוכיחות יניבא דאיכא לממר ה"ק מודרני
מתנא בצמנ' קל לשאממא דטעמא דלמר קל הא אמר מודרני ממנ
ולא הוין דים: וק"ל כשמואל דמודרני ממך לחודיה לא מתסר. הלכך
אסאור ותצורו מותר דקאמר מודרני קל מאליהא הא סתמא לא שממע
דלמר הכי בצמור וכן דעת הרמב"ן ז"ל בהלכותיו: אימאר דים שאין
לעיל (דף ג.) מה נזירות בהפלאה וכו'. פי' דלמרינן צמס' מזר (דף
הכרי צו בראתה שעה שיהי מור אע"פ שזרע לאחר מכאן שדא

מסורת הש"ס

במדבר ו ב

(א) רש"י ד"ה לימא וכו'
כדחבא הואיל: (ב) ד"ה
לימני וכו' נמי מודמי
ממך ולא אמר: (ג) בר"ן
ד"ה רבי יהודה וכו' לא
הוויין ידים ואין להקשות
מדאמרין צפ' כל הגט
וכו' לא כריך ודין די"ל
דדילמא כ"ל:

גליון הש"ס

יִידִים שֶׁאֵין מוֹכִיחִתוֹת.
בֵּית דִּין אֶחָת מֵהַדָּרֵךְ
קוֹטֵף שְׂאֵל מִפְּנֵי הַדָּרֵךְ
לְזוֹן גְּמוּלָה (קִדְּוִינִי 19).
וּבְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל (פֶּה 19). אֵין.
וְהָיָה כִּצְרִיר לִי לִשְׁמֹאל
כִּי שְׁמֹאל כִּצְרִיר לִי.
כִּי הָיִדָה (רִאשִׁית 19, שִׁמְשׁוֹן).
גּוֹפֵל שֶׁבֶט גִּט. עֵינֶיךָ
מֵתָה גִּטָּה כִּי יִהְיֶה נָה
(יִשְׂרָאֵל 19). וְדִין יִדְדֶיהָ
לְיָדִי מִיָּמִינִי. אֵין הַסֵּפֶר
לְיָדֵי יִשְׂרָאֵל כִּי מֵמֶלֶךְ, סֵפֶר
תַּחֲרִיב וְהַדָּרֵךְ שֶׁבִּינֵי.
שֶׁמֶלֶךְ לְהוֹסֵם מִזְמוֹר
וְעַתָּה יֵשׁ כִּפּוּר לוֹ הוּא מִנְּהַרָה
(רִאשִׁית 19). קוֹלֵמֶלֶךְ בִּינֵי.
לְהַלְכָתָה מִתִּיבָה, דָּהָא יִשְׂרָאֵל
וְיִשְׂרָאֵל הִלְכֵה בְּרִינִים.
(פֶּה 19). אֶסְבְּרֵה לִי פִּינֵה.
לִי עֵמֶד שֶׁל דָּבָר (שִׁבְתָּה)
קִבֵּה. וּבְעֵינֵי יוֹסֵף לִמֵּד וְיִבְרִין
(עֵד):

אין שמואל מוקד למתני
בר' יהודה. כלומר אין
דלף שמואל סובב כן ולהסי'
ה' המסנה להסי' מורכב
בצילוי ומעין לה ר' יוסף
יהודה דבני ידים מורכבות:
דמק. צפ' המגדל (דף
פה). גופו של גט. עיקרו
שמונה מורה ומכאן לה
ספר כרימתי ר' אה
מורחם לכל אדם שנה
הוא כורסה ומפרישה ממנו
וממיה לכל אדם: ר' יוסף
יהודה אומר עוד צריך

וּקֹמָה לַמַּחֲנֵי כְּרַבְנָן. לִימָא אֲפִי
יְקָאמַר מוֹדֵר אֲנִי מִמֶּךָ אוּ מִרוֹחֶךָ
אֲנִי מִמֶּךָ לְחֻדְיָה אֲסוּר אֲבָלִיָּה וְאֲפִי
וְלֹא אֲמַר שְׂאֵנִי אוֹכֵל לֶךְ דִּידִים שְׂאֵין
מִכֻּחוֹת הוּיִין דִּין כְּרַבְנָן דְּלֹאמְרִי לֵךְ
רִירִךְ לִמְיַחֲזַת בְּגוּט אֲלֵךְ אֲנִי אֵת
וְיוֹתֵרָה לְכָל אָדָם: **מַחֲנֵי קְשִׁיטָּיָה.**
וְלֹא מִזֵּי לְאֻקְמָה כְּרַבְנָן: **לִיִּטְנִי שְׂאֵנִי**
אוֹכֵל אוּ שְׂאֵנִי טוֹעֵם. לֵמַה לִּי לִמְיַחֲזַר
לֶךְ אֲלֵךְ לְהִי קִמְנִי לֶךְ דְּקִסְכֵּר דִּידִים
שְׂאֵין מוֹכִיחוֹת לֹא הוּיִין דִּידִים וְאִי קִמְנִי
שְׂאֵנִי אוֹכֵל בְּלָדָּה לֶךְ קָאמַר לֶךְ אֲנִי
לֵמַה מִשְׁמַע דְּמוֹדֵר מִחֲבִירָא דְּבַעֲיִין
דִּידִים מוֹכִיחוֹת וְכִי אֲמַר נָמִי מוֹדְרִי ^(א)
לֵמַה אֲמַר שְׂאֵנִי אוֹכֵל לֶךְ לֵמַה מִשְׁמַע
וְיִבְאֲרִיָּה קָאמַר אֲלֵךְ דְּלֵא מִשְׁמַעֲנִיָּה
הֵדֶךְ: **מְקִישׁ יוֹדֵם גּוֹיִרוֹת.** כְּדֹאמְרִין
^(ב) **שִׁיל [ג.] דְּמֵלֶהֲזִיר נִפְקָא דִּידִים מִיּוֹדֵם:**
נִיּוֹרוֹת בְּנֶפֶלְאָה. דְּבַעֲיִין שִׁפְרָשׁ
נִיּוֹרוֹת דְּכַחֲבִי כִי יִפְלִיא ^(ד) (בְּמַדְרָג 1)
אֲפִי דִידֵם נָמִי בְּעִיִין שִׁפְרָשׁ לְדִיבּוּרֵוּ
אֲפִי לֹא מִפְרָשׁ לֹא הוּיִין כְּלוֹם דִּידִים
שְׂאֵין מוֹכִיחוֹת לֹא הוּיִין דִּידִים:
בְּעִיִין כְּרִישׁוֹת. שְׂכּוֹרֵת בִּינֵו
בִּינֵה דְּבַעֲיִין שִׁפְסִיק לְדִיבּוּרֵוּ:
דֹּאֲרִין

וְשָׁמַעַת לִיה וּרְבֵּא אִמֵּר אֲנִי
בִּן יָדַיִם מוֹכִיחוֹת אֵלֶּא גְבִי גִט
דִּאִין

עציד כר' יהודה. וה"נ מוכח בפק' וינסת הרי זו מקודשת וכן בגרושין
ים שאין מוכיחות היין ידים כלומר
בתענית קאמר ואמר שמואל כשהיה
דאמר לה לי אלמא שמואל גופיה
מנני' דלכותב טופסין גיטין לרין
קאמר אלמא לשמואל לא ררין ודין
ין דנבלו ודין הוי מוכיח משום דאין
ואל האומר לנשה הרי את מקודשת
את מקודשת לי ואילו גבי גרושין
מגרש אשת חצירו כי לא אמר ממני
התם בטוק מילתיה דהיינו ודין
ובי תמיהה התם דאמר לה לי איה
שיניח מקום ודין משום דלא בעי
וכל אדם וה"ה דלר' יהודה ולשמואל
כל ושאני טועם. פי' ואי הוה מני
שמואל ממנני' חדא קתני אפי' שאני
ילגא היום את עד שום פלוני ומש"ה
ילגא דהויין להו ודין מוכיחות
ין נך שניהם אסורים מודרני ממך הוא
מוכיחות ולא היין ידים דקיי"ל כרבא
ות דריות מנהיג [מנהיג] מפכי להו
ואמר הריני מיר אס זה מיר ולא
בעידנא דקמור בעינן הפלגה וליכא
ומש"ה

[illegible]

יבן יא"מ אכתי מאי מירך דהק ברייתא דלעיל דרבי יודא דסברי דרשין מוכיחות שפין מוכיחות ורשין אהק ברייתא דלא מוכיחות פלוגתא דתנאי דבבב יל בלא מדרגתי אפי' לשמולא וכו' ודדמי דרבי אפי' כל מה מדרב ארס עם חבירו יאה דרבי אפי' דקא חילא און כל או איני אונל קל בלא שפין צריכות לומר שבועה שאובל או לא אונל אלא עין משועבד בבדיק שאובל אלא לא הניח בלא אלא ו"ה שאני אונל קל הוי ד ודמי מועיל בלא

(ב) לימא קסבר שמואל דים שאין מוכיחות לה
 הוויין דים אין שמואל מוקים לה למתני' (כ)
 יהודה דאמר דים שאין מוכיחות לא הוויין
 דים דתנן א גופו של גט הרי את מותרת
 לכל אדם רבי יהודה אומר ודין דיהוי ליכי
 מינאי ספר תירוכין ואיגרת שבוקין אמיאי
 דחיק שמואל לאוקומה למתני' כרבי
 יהודה לוקמה כרבנן אע"ג דאין דים
 מוכיחות אמר רבא מתני' קשיתיה אמאי
 תאני שאני אוכל לך שאני טועם לך ליתני
 שאני אוכל שאני טועם ש"מ כענין דים
 מוכיחות איתמר א דים שאין מוכיחות אביי
 אמר הוויין דים ורבא אמר לא הוויין דים
 אמר רבא רבי אידי אסברה לי אמר קרא
 גזיר להויר לי"י מקיש דות גזירות לגזירות
 מה גזירות בהפלאה אף דות גזירות
 בהפלאה לימא בפלוגתא דר' יהודה ורבנן
 קמיפלגי דתנן גופו של גט הרי את מותרת
 לכל אדם ר' יהודה אומר יודין דיהוי ליכי מינאי
 ספר תירוכין וגט פטורין ואיגרת שבוקין אביי
 דאמר כרבנן ורבא אמר כרבי יהודה אמר
 לך אביי אנא דאמרי אפי' לר' יהודה עד כהן
 לא קאמר רבי יהודה בעינין דים מוכיחות

אלא גבי גט דבעינן כריתות וליכא אבל בעלמ
דאמרי אפי' לרבנן ע"כ לא קאמרי רבנן דלא

וְלֹא לְדִיּוּק שְׂמוּלָה מִמֶּנִּי דְלֹאֲמִי כִּי יִהְיֶה לֹא שֶׁזֶכֶר
לְדֹאֲמִינִי הֵם הָאוֹמֵר לֹאֲשֶׁה הִרִי אֶת מִקְדוֹשׁ הִרִי אֶת
אֲדָם הִרִי וְזוֹ מְגוּרָשׁ וּמִקְשִׁינִי הֵם לְמִימְרָא דְסִבְרָא שְׂמוּלָה
כִּי לִי הִתֵּן הָאוֹמֵר אֲבֵל הִרִי זֶה נִזְרִי וְהוּיָן זֶה וְדִלְמָה
יִהְיֶה לְהוּ לְהוּ יָדִים שְׂאִין מוֹרִיחוֹת וְכֹל הַיּוּיָן יָדִים וּמִשְׁנֵי
ס. (א) וְאִכְּסִי לְאֶקְשִׁי מִדְּלֹאֲמִינִי זֶכֶר כָּל הַגֵּט וְיִטְעִין (ב. כו.)
לְרִיךְ שְׂנֵיט מִקּוּם הָאוֹמֵר לֹא הוּיָן יָדִים שְׂאִין גִּטְיָן לֹא דְרִי
זֶכֶר לְדִיּוּק שְׂמוּלָה מִמֶּנִּי דְלֹאֲמִי כִּי יִהְיֶה לֹא שֶׁזֶכֶר
זֶכֶר מִמֶּנִּי דְלֹאֲמִי כִּי יִהְיֶה לֹא שֶׁזֶכֶר זֶכֶר דְּקִאֲמִי
שְׂנֵי לִיֶּה הֵם בְּנֵיט עֲקִשְׁיָן דְּלֹאֲמִי לִי כְּלוּמֵר דְּלֹאֲמִי
זֶכֶר מִמֶּנִּי דְּלֹאֲמִי כִּי יִהְיֶה לֹא שֶׁזֶכֶר זֶכֶר דְּקִאֲמִי
ס. כו. כְּגִבְרוּשִׁין לֹאֲמִי לְעִנִּי לִי וּמִמֶּנִּי קִאֲמִי שְׂמוּלָה
שְׂמוּלָה אֲפִילוּ בְּגִבְרוּשִׁין מִמֶּנִּי קִאֲמִי לִי דְּבִנִּי דְּלֹאֲמִי
הִיִּינוּ רִישָׁא וְהִיִּינוּ לְסִפִּיפָא וְהִיִּינוּ לֹאֲמִי הֵם בְּגִיטְיָן
וּבְנֵין וּנְקִטָּא אֲלִיבָא דְּכִיִּי לְרִיךְ שְׂנֵיט מִקּוּם הִרִי אֶת מוֹרִי
ק מִקּוּם דְּרִי: אֲמִרָה בְּנֵיט מִמֶּנִּי קִאֲמִי וְכֹל יִטְעִין שְׂאִין
יִתּוּבֵי הַיּוּיָן יָדִים דְּלֹאֲמִי דְּכִיִּי דְּכִיִּי אֲמִרָה מִמֶּנִּי דְּכִיִּי
דְּלִיכָה לְאִימֵר הִיִּינוּ מוֹדְרֵי מִמֶּנִּי דְּלֹאֲמִי שְׂמוּלָה בְּדִקָּה
רִי לִי הִיִּינוּ מוֹדְרֵי מִמֶּנִּי שְׂאִין אֲבֵל (קָה) לִי חִיטִּין
מִמֶּנִּי לְחֻדְיָה לֹא מִתְסַר. הִלְכָה הִיא דְּלֹאֲמִי יוֹסִי בְּרִי חִיטִּין [ע"א]
דְּלִיכָה לְאִימֵר הִיא קִאֲמִי לֹא מִשְׁמַע דְּלֹאֲמִי אֲסוּר דְּהוּיָן לְהוּ יָדִים
הִלְכָּתוּרִי: אִיִּמֵר יָדִים שְׂאִין מוֹרִיחוֹת וְכֹל מִקְשִׁי יִתּוּבֵי מִזְרֹת
דְּלֹאֲמִינִי בְּנֵם" נִזְרִי (דף נ:): דְּלֹאֲמִי טְרַפְיוֹן דְּמִי שְׂרָאָה
שְׂנוּדֵעַ לְאַחַר מִכָּאֵן שְׂהוּא נִזְרִי אֲפִין מִזְרֹת חִלָּה עֲלֵי מִשְׁ

לברור ודין הדין שיהיה מציא. וכל
אשר יתבאר ויפסק הדין שמשם
בעצמם ותפריסו ויפריסו אלף דליים
הורדו. ופסק דמורי' ודמורי' כפי
הדמעות שמשם יתבאר ויפסק
אלו ותפריסו שישלח מן קמח
קצקרה דיוס שמשם תפריסו הווין ד
למזג דיוס תפריסו ויפסק דיוס משם
וכוונת גמורה שהוא מור קר דיוס
שהיה כבר

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) תוספתא דתמורה פ"ג
(ב) נבמוספתא איתא
לחטאתי הרי זו לשאמי ועי'
במוספות דחולין מא: ד"ה
(והא, ג) שייך עוד לדף
(ה: ד) בס"י איתא ודלא
כרבא והיינו דלא כשנויא
דרבא דלעיל,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא מפני וכו' ולא מנחת אמרת הוא משמע לצדקה או להפקד הס"י: (ב) ד"ה דבריו קיימין והוא: (ג) ד"ה אלא [לימא] רבא וכו' כדמתרין לעיל אלא כר' יהודה:

גליון הש"ס

גמ' אם היה מחויב דבריו
קיימין. עי' חולין מא ע"ב
תד"ה והא לא:

פירוש הרא"ש

[illegible]

כריתות פרק המציא ר"א
השוחט לשם אשם ודאי שם
אשם תלוי ורישא דהתם דו
לא אמר בלום. ולא תלין
דאמר ברבי יהודה. דכיו
דוקא רבנן נמי לי

בנדבָה ולא נתכוין לאסור
לנו לאסור כאילו אמר חט
ואביי אליבא דרבנן: עד כ

רעז"י

[illegible]

מוכיחות: אמר לך אב"י. נעולם לא

[illegible]

דלא צעי ידיס מוכיחות אלא גבי גט
אבל בעלמא לא והיכי קאמר הבא ר'

[illegible]

יש

גלג צעיא ידים מוכיחות ואיזו הוה דאמר אפילו נרצנן הלכך מינא
והוה ארפשיטל וכוין דלרצנן דמ' מספקא לכו אית לן למנעט לחוממו
מ"ד רכיון דבדיון חיי"י אלמא מספקא לן דלמא מאי דלא ב' וכל
כרעא וכוין שכן צמינא נמי איכא למימר לנטעמיהו אזלי וכל
הויין דים אלא קרנא דאמר לא הויין ידים הלכך צבי ודי
ווע"ג דכלא עלי דזאי ד מיהא הוי. ומשנינן
גלג הוי לאיסור משום דיד אינו אלף צעלי דאמר ה"ו עלי ואי מס
המני כלומר מי קמי שהוא די לגדי די לקרבן קמי דלקרבן הרי הוה
צעלי ש"מ דס"ל דידים שאין מוכיחות לא הויין ידים: אלא אימא **עעמא**
הויין ידים שאין למנעט לחוממו ודלמא הרי הוה הקדש שאינ
קמי טעמא דים: דכח: אומר דלמא הרי הוה דזאי די קמי
דאמר כרבי יהודה. וכי יכיר דהדרין ממאי דאמרינן לעיל דלכא

[illegible]

מזה כמעט אלף נדבה הלך לא אחר כלום: הרי זו חטאתי. הם ממויח חטאת דברים י
: הא מני ר' יהודה היא. דלמך לא היין ידים: לימא רבא דאמר ברבי יהודה. כי ה
לא קאמרי רבנן התם אלא משום דאין אדם מנרש אשת חבירו. כן משמע דלמכ
לימא רבא דאמר בר' יהודה. דק"ד

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ז

אף
 מה נזירות בהפלה דהיינו הך הפלה דקאמרי אף
 נזירות בהפלה ולא מהך הפלה גופה קאמרי דאי הכי קרא ליל
 חסדא דעתינ דעדיפי ידות נזירות מנזירות גופיה אלף הפלה
 דשכיבא בידות והיינו שיהו בידות מופלאים ומפורשים.

ומיהו לרצון דפליגי התם עליה דר'

אשר הכירו אב
 ממייתיבי ה' הוא עלי
 פני שאלו לא לקרן
 אסור אב לא אב
 אמר לך אבי טעמא

אבל אמר הרי הוא
א דהפקר הרי הוא

חנה גבי גט דקליוס מרגרש
צנינו. מרגרש'ס ז"ל שבע שנים
ואמר: דלל דייק דרעם אלן קאמער
דלל ליבעו רעגן דעם מוכיחות אלל
דקסצרי דהקן ידים צגט מוכיחות
נייהו משום דלזין אדם מרגרש אשת
צנינו. ולי אמי שפיר דודאי הידים
צעמן קאמער מוכיחות לפי ששלשון אינו
מוכיח שיאה הוא מוכיח אלל שהענין
מוכיח מלך עצמו שהוא מגרשה משום
דלזין אדם מרגרש אשת צנינו ולפיכך
אע"פ ששלשון אינו מוכיח מהני ואין
לשבע הספרים. ומדאמרינן הכא טעמא
דלזין אדם מרגרש אשת צנינו משמע
דפלוטמא דר"י ורגט צמינאי הוא

ד' יהודה צעי מיניא ורצן לא
צעו וקסאל דצפ' המרגש (גיטן פה):
משמע דפלוגמיייהו אי צעי ודין אי לא
דרבי יהודה צעי ודין דאי לא אמרינן

[illegible]

צִיָּה וְדִין צִיָּה דְּהָא צִפְרָה הַמְגֵרֶשׁ אִיצִי עֵן אִי צִיָּה וְדִין אִוּ לֹא
וְאִכְרָא דְּמִסְתַּבֵּר טַעְמִיהּ לְרִי"ו צִדּוּן מִמָּחִי דְּמִסְתַּבֵּר בְּמִינָא. וְאִכְרָא
לְרִצְנָן וְדִין מִשּׁוּם לְבִסְרִיל דְּהִי שְׂאִין מְבִיחֹת הוּיִן דִּים (א) וְאִכְרָא
שְׂשׁוּם וְדִין אֶרֶם מְגֵרֶשׁ אֶשֶׁת חֲדָשׁ אֶלֶף מִשּׁוּם לְרִיִּים דִּים שְׂאִין מְבִיחֹת
עֵי מִינָא: מִיִּסְיִי הִי הוּא עֵלִי וְכו' טַעְמָא דְּחֵמֶר עֵלִי הוּא דְּחֵמֶר
הִי הִי הוּא הִפְקֵר קְלָמֶר דְּחֵמֶר בְּדִלָּה עֵלִי אִפְלִי דִּי שְׂאִינִי מְבִיחִי
דְּצוּרִיהּ וְחֵמֶר הִי עֵלִי אֶלֶר. וְאִכְרָא וְהָא מִפְּנֵי שְׂהוּ דִּי לְקִרְבָּן
הִי עֵלִי הִי שֶׁן דֶּרֶךְ הַמְתַּדְבִּיעִים הוּא הִי הוּא קִרְבָּן וְאִפְּסִי דְּחֵמֶר
חֵמֶר עֵלִי וְכו' אֶבֶל אֶמֶר הִי הוּא שְׂנִיִּים אֶסּוּרִין. מִשּׁוּם דְּלִיִּין שְׂאִין מְבִיחֹת
מִיִּסְיִי הִי וְ חֵמֶר וְכו' אֶע"פ שְׂהוּ מְחֻיֵּב חֵטָא וְשֵׁשׁ לֹא חֵמֶר
יִבִּית מִיִּהָא הוּי דְּלִיִּין דְּמִחְיֵיב חֵטָא הִי וְ חֵטָא מִי חֵמֶר: וְאִלָּא לִימָא
אֶמֶר אִפִּי כִּי יְהוּדֵה נִהְדֵּר גַּמִּי מִמָּחִי דְּחֵמֶר" דְּרַבָּא אִפִּי לְרִצְנָן:
צִיָּה

[illegible]

וּפִרְךָ מֵרִשָּׁא דְקֻמְמָר לֹא אֲמַר כְּלוֹס דִּידִים שְׁאִין מוֹסִימוֹת לֹא הוּיִין יְדִים דְּלֹא הוּיִין יְדִיָּהּ
 לְרֵב רַבִּי אֲבָי כִּרְנָן ה"ע רַבִּי יְהוּדָה וְלֹא כִרְנָן: אֲמַר לֶךְ רַבָּא ה"ע אֲנָא דְאַמְרֵי אִפִּי לְרֵב
 וְהוּא מְמַיְלֵי וְגִטְיִין מִשְׁמַע דְּהוּא לְהוֹסִיט שְׁמַרְשָׁא בְּלֹא גִט וְתַרְוִיחָא מִנְהֵי וְל"ע בְּחוֹס מִמֵּי
 יְבִי דְּהִדֵּר בֵּיה אֲבִי ה"ע הִדֵּר בֵּיה רַבָּא:

עין משפט
נר מצוה

בא א מיי' פי"ד מהל'
מעשה הקרצנות הל'
ח סמג עשין קפו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

רנשובורג

רש"י ד"ה דבריו
קיימין הוא דאמר חטאת
וכו' הואיל ואמר עלי דבריו
קיימין. נ"צ ע"י שו"ת
הרמ"ע מפאנו סי' כ"ו
גשאל על זה שהוא נגד
המשנה דמגלה פ"א
ובשקלים וחולין ה' ע"ב
דאין חטאת נידר ונידב:

תוספות

[illegible][illegible]

הוא בכלל דהרי הוא הפקר
עלי יד מיהא הוי וקשה
הוא אסור לכו"ע ולא
יד לקרבן. כלומר אינו
נשם. בהמת חולין עוברת
לא אמר חטאתי לא אמר
הרי זה קרבן אסור יש

יהי דידיס שאין מוכיחות